

Hosana

List Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Subotica - Stari Žednik - broj 2, godina I - Uskrs 2010.

BESPLATNI PRIMJERAK

Svim čitateljima, dobročiniteljima
i prijateljima Zajednice »Hosana«,
uprava, svi štićenici i njihovi roditelji
žele sretan Uskrs!

Galerija

IMPRESUM

Hosana

list Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana
Tromjesečnik

vlč. dr. Marinko Stantić
upravitelj Zajednice

Osnivač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Izdavač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč.dr. Marinko Stantić

Redakcija

Igor Tot-Horgoši
o. Vjenceslav Mihetec
Goran Wilhelm
Josip Ivanković štićenici
Zajednice kao i njihovi roditelji

Lektor

prof. Tatjana Njegomir
prof. Miranda Glavaš - Kul

Fotoreporter

Drago Ganić (Bibip)

Tehnički urednik

Srđan Varo

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678

zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Tisak

Rotografika - Subotica

Naklada

400 primjeraka

USKRS JE UVIJEK RADOŠT

Vjerska je istina koju nam je navijestio utjelovljeni Božji Sin da čovjekov život ne završava smrću, nego da ćemo svi uskrsnuti: netko na trajnu radost, netko na vječnu žalost. Zasluga ulaska u neugasivu radost je Isusa Krista, prvine uskrsnuća. Nije naša. Ono što se od čovjeka traži za taj ulazak jest povjerenje i poslušnost Bogu. Puno dobivamo time ako Mu se prepustimo.

Pobjeda dobra nad zlim vidljiva je i u malim segmentima našega života. Uskrsnuće je pobjeda nad onim što nam se čini da je nesavladivo. Živeći po Božjim načelima i mi ćemo to moći s Njime postići. Ta svijest treba nas osokoliti, umiriti i očuvati od drugih zala, baš kada mislimo da više nemamo izlaza. Uskrsnuće, bilo kog oblika, oslobođa straha, otvara put slobodi i donosi radost življena.

Tko želi vidjeti tragove uskrsnuća, može ih najočitije naći u Zajednici za pomoć ovisnicima – Hosana, kao i u onim komunama koje imaju isti ili slični program. Ovdje se uistinu događaju nevjerojatne stvari. Oni, koji su bili gotovo mrtvi, koji su bili na rubu života, sada žive jednim potpuno novim životom, punim radoštii, ispunjenosti smislom i štovanjem Boga. To nije tek puno oživljavanje. Ovo je doista uskrsnuće, jer je ono uviјek skok naprijed. Oživljavanje je povratak nazad u život. Ovdje se

radi o koraku naprijed, jer se s Bogom savladalo ono što nitko drugi nije uspio. I sama medicina, psihijatrija, kao i psihologija sa divljenjem gledaju na ono što Bog kroz Zajednicu čini njenim štićenicima. Zlo je uistinu snažno, ali nije najsnažnije. Droga je doista moćna, ali nije najmoćnija. Ovisnost je stvarno smrt za ovisnika i njegovu obitelj. No, takvima se nudi Put kroz Istinu u Život. Blago onome tko to spozna i tako živi!

Časopis Hosana je nositelj vijesti uskrsnuća. Njegove stranice donose na svjetlo dana uskrsnu radost onih ljudi koji su dozvolili da ih Uskrsnuli zahvati. Svi su oni svjedoci vlastitog silaska u carstvo mrtvih, ali i vjesnici novoga života. Što je prepreka teža, radost je veća kada se ona savlada. Lagana rješenja nisu na cijeni. Bez žrtve se ne može sagraditi ništa veliko! Droga je žestok protivnik. Bitka je velika, ali je i pobjeda slađa i vrednija.

Dragi čitaoče, raduj se što život ima svoju ljepotu i što ga ne može ništa savladati. "Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu." (Mt 10,28). Kakvu li radost blagdana Uskrsa osjećaju oni koji su uskrs već osjetili?! Svima vama, osobito štićenicima Zajednice i njihovim obiteljima, želim sretan i blagoslovjen Uskrs!

urednik

VIJESTI

- U nedjelju, 03.01.2010. u Subotici, u gradskoj vijećnici, Marina Kozina iz Vinkovaca sa svojim gostima održala je dobrotvorni koncert kao pomoć Zajednici Hosana. Prilog kojega je Marina skupila za Zajednicu je 33480 dinara i 55 eura. Hvala Marini, njenim i našim gostima, kao i svima koji su svoju pomoć pružili. Tom prigodom podijeljene su i zahvalnice svima koji su u prethodnoj godini pružili Zajednici svoju pomoć.

-Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana ima svoju web prezentaciju. Ono najvažnije o Zajednici može se pronaći na adresi www.hosana.rs

-Naša Zajednica ima novu knjigovođu. Nakon smrti Roze Mačković, posao knjigovodstva preuzeila je Marga Buljovčić. Želimo joj puno Božjeg blagoslova i strpljivosti s nama.

- Štićenici Zajednice sami su svojim snagama uredili novu kuhinju.

- Na dobrotvornom koncertu u Bizovcu kraj Osijeka, na kojem su 07.02.2010. nastupili domaći VIS Matheus i subotički VIS Proroci, prikupljeno je za Zajednicu Hosana 5307 kn i 20 eura. Koncert je održan u prepunoj župnoj crkvi sv. Mateja, apostola. Hvala izvodačima, organizatorima, posjetiteljima, kao i domaćem župniku vlč. Marinu Kneževiću.

- Dobrotom župnika vlč. Slavka Kresonje, kapelana o. Ilije Grgića, kao i župljana Dugog Sela, Zajednica Hosana je dobila osam novih kreveta. Dobrotom istih ljudi, plastenik u Zajednici je obnovljen, jer je prošlu jesen stradao u nevremenu. Neka ih sve dobri Bog nagradi i blagoslovi.

- Povodom smrti majke vlč. Marinka Stantića upriličena je akcija »Umjesto cvijeća pomažemo Zajednicu Hosana«. Tom je prigodom prikupljeno 48982 din.

Foto: Katarina Kozina

DUHOVNA DIMENZIJA LJUBAVI

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, organizirala je u Subotici, u gradskoj vijećnici 03.01.2010; u 19.00 h, humanitarni koncert. Održan je kao pomoć koja djeluje u Starome Žedniku. Bio je to solistički koncert Marine Kozine iz Vinkovaca, sa njenim gostima, tamburaškim sastavom "Zlatni klas". U okviru koncerta čuo sam i svjedočanstvo momka iz Zajednice, kao i svjedočanstvo njegovog oca.

Želio bih podijeliti s Vama ono što sam doživio na ovome koncertu. Bilo je to jedinstveno osećanje, kakvo još nisam imao prilike doživjeti.

Zauzeo sam sjedalo u dvorani u kojoj se koncert održavao. Na samome početku izašla je jedna djevojka na scenu i rekla uvodnu riječ, prije nego li je na scenu stupila Marina Kozina iz Vinkovaca. Kada je ona ušla na scenu ukratko nam je ispričala nešto o sebi, o svojim daljim planovima,

o tome kako je i ranije imala nastupe u Subotici i sl. Kada su prošle formalnosti, otpjevala nam je neke od svojih duhovnih pjesama. Nikada do tada nisam imao prilike čuti uživo takvu vrstu glazbe.

Moram za sebe reći da nemam naviku posjećivati crkve i sudjelovati na misama ili liturgijama, ali kada na ekskurzijama slučajno posjetimo koju crkvu rado ostanem koji časak, upalim svijeću i udubim se u kojekako razmišljanje i tek onda, kada vidim da mi je grupa odmakla, prekinem s tim unutarnjim promatranjem.

Tako sam i ovaj put. Isključio sam se na trenutak, nisam opažao svijet oko sebe, niti sam, priznajem, posvetio dovoljnu pažnju pjesmama. Promatrao sam nešto u sebi, nešto u dubini svoje duše, neki detalj, ne mogu vam kazati točno što.

Poslije nekoliko pjesama, nastupila je pauza za vrijeme

koje nam je jedan mladić iz Zajednice, Sebastijan Farbaš, ispričao svoju životnu priču. Odmah na početku je molio oprost rekavši da nije neki govornik, a zbilja i nije, jedva da sam ga i razumio. Vjerojatno, da sam ja bio na njegovom mjestu, ne bih niti ja bio bolji. Ono glavno, suštinu, sam ipak dobro razumio.

Pričao nam je, kako sam razumio, da je sve do sedmoga razreda osnovne škole bio odličan učenik, ali je tada znatno popustio i počeo s društвom piti i pušiti, da bi kasnije u srednjoj školi, posle prve godine, počeo koristiti i drogu. Sve mu se to odrazilo na učenje, te je jedva nekako dogurao do mature i diplome, za koju smatra da je nije zaslužio, nego da je to zasluga njegovih profesora.

Cijelo vrijeme, dok je Sebastijan pričao svoju isповјест, u dvorani je vladala tišina, svi pogledi su bili uprti na njega, ali to nisu bili oni pogledi koji u nama stvaraju jezu. Ne, to su bili blagonakloni, prostodušni pogledi. Osjetilo se u ljudima da zrače dobrotom, ljubavlju, vjerom...

Naravno, ovakvo svjedočanstvo publike je nagradila ogromnim pljeskom, ne onakvim kakvoga obično čujemo samo radi formalnosti. Ne, ovdje su svi bili oduševljeni, oduševljeni što su se Sebastijanu svi naporisali, isplatili, što je uspio. No, gromoglasni pljesak je bio i za one koji pomažu ovakvim mladićima da dođu do uspjeha. To je nešto neopisivo, takvi trenuci doista ganu srce. Kako su se tek njihove majke bile ushićene?!

U nastavku programa, Marina nam je ponovno pjevala. Divio sam joj se kako je mogla pjevati nakon ovakvog dirljivog svjedočanstva. Na drugoj pauzi svjedočio je i otac ovog mladića. Njegov me je govor osobito dirnuo. Dugo sam još nakon toga u sebi čuo njegove riječi! Govorio je spontano, onako iz srca, točnije svim srcem. Na jednostavan način, svima shvatljiv, rekao je suštinu problema i onoga što je utjecalo da do njega dođe. Suština je da svaki roditelj voli svoje dijete i da mu želi najbolje. To je neporecivo, ali nekad se dogodi da roditelj ne zna na pravi način prenijeti ljubav svom djetetu te nastane problem, kao u ovom slučaju. A problem je taj, rekao je i sam otac, što je falila duhovna strana ljubavi. To me je strašno taknulo! On se trudio iz petnih žila da udovolji svojoj djeci i onda kada nas je uveliko zahvatila kriza i inflacija, ali i pored sveg tog truda on nije uspio da im priušti ono najvažnije – duhovnu stranu. Sebe je smatrao tada vjernikom jer je kršten i vjenčan u crkvi, ali mu je sve do ovog trenutka to bilo manje važno. Tek preko Sebastijanova problema upoznao je Boga i počeo istinski vjerovati, onako svim srcem. Kada je iscrpio sve ovozemaljske mogućnosti, nevolja ga je navela da prizove Boga u pomoć da mu izbavi dijete. "Ima Boga", rekao je ponosito. Više puta je naglasio: "Ima Ga"!

Zadivljujuće je koliko je malo potrebno učiniti da bismo spasili drugoga čovjeka. Od nemjerljivog je značaja za mene bilo cuti ova svjedočanstva i dati

svoj skromni doprinos, pomoći ovim momcima. Naglašavam da se iskreno divim ljudima koji pomažu i rade s ovakvima osobama. Ti ljudi, ti divni ljudi, oni me jedino mogu uvjeriti da ima Boga i ljubavi na ovom svijetu!!!

Konkretno, događaji na ovom koncertu u meni su osvijestili značaj vjere. Ranije to, iskreno, nisam shvaćao na pravi način. Nije da nemam vjere u Boga i u njegovo postojanje. Ne, nikada nisam posumnjao u Njegovo postojanje, ali nikada do sada nisam bio tako čvrsto, tako opipljivo uvjeren da je On tu, ako ne samo na nebu, u srcima onih dobrih ljudi koji su izašli u susret ovom mladiću i njemu sličnima.

Naučio sam iz njihovog životnog iskustva koliko znači ta duhovna strana ljubavi i koliko je ona velika naspram svih ostalih vrsta ljubavi, posebno naspram materijalne; i da je jedino ona uspjela spasiti ovisnike o drogi i dovesti ih na pravi put. Ta duhovna strana ljubavi, odnosno vjera, ima, čini mi se, najvažniju ulogu u životu. Samo s vjerom možemo uspeti lakše prebroditi određene teškoće i probleme koje nam život nameće.

Hvala onima koji su mi omogućili da ovo spoznam.

Vladimir Nimčević (19)

Razgovor s bivšim ovisnikom Nenadom Markovljevим

ZAJEDNICA JE BILA MOJA ZEMLJA ČUDA

Hosana: Droga, veliko zlo današnjega vremena, razara mlade. Što misliš zašto se mladi uopće odluče zapaliti marihuanu kada dobro znaju da im ona neće donijeti nikakvo dobro?

Nenad: Mogu samo reći kako je to bilo u mom slučaju. Osobno, nikako nisam shvatio to kao nešto loše, niti zabranjeno. Nisam imao usađen nikakav strah prema tim stvarima niti od obitelji, iako se znalo tu i tamo provući pitanje o štetnosti droge. Bez ustručavanja sam počeo, ponajviše kako ne bih razočarao svoje starije prijatelje i kako ne bih bio jedini koji je sve to odbio. Počelo je tako, naizgled bezazleno. Misao da ću zbog toga postati ovisnik poput onih koje gledamo u dokumentaracima i policijskim pričama nije mi padala na pamet.

Hosana: Danas se puno više naglašava opasnost droge nego tijekom tvog odrastanja. Misliš li da će današnja mladež ipak biti opreznija? Je li pred nama vrijeme s manje ovisnika?

Nenad: Mislim da je to prije svega pitanje same obitelji i odgoja, ponajprije odnosa među članovima obitelji. Možemo mi pričati o nečemu što je jako štetno, pa bila to droga ili nešto deseto, ali ako dijete ima problema u obitelji, sigurno će ih imati i izvan nje. Stoga mislim da je to više pitanje pravih vrijednosti u svima nama, ono što nam jedino obitelj može usaditi, iako je i upozoravanje o štetnosti droge jedan veliki i bitan korak.

Hosana: Jesi li ti u svojoj ovisničkoj praksi zbilja došao do vrhunca?

Nenad: Prije bih to nazvao dnom, mislim da sam dotakao samo dno.

Hosana: Uistinu?

Nenad: DA! U to sam se vrijeme prestao ponašati kao ljudsko biće. Ni po čemu mu nisam nalikovao, nisam bio JA, Nenad Markovljev. Ne znam kako bih to riječima opisao, jednostavno sve ono plodno u vama nestane. Osjećaji, snovi, prijatelji, obitelj, radost – ničemu se više ne nadate, osim kako ćete nabaviti još otrova.

Hosana: Kako si u takvom stanju uopće smogao snage krenuti u Zajednicu?

Nenad: Mislim da kod svakog proradi onaj unutarnji glas savjesti, bar ono malo što je nemoguće uništiti, govoreći vam da više nema smisla. Stvarno ne znam kako sam smogao snage za to. Nešto me odvuklo. Jedino tako je moguće objasniti. Roditelji su odigrali veliku ulogu jer nisu odustali od mene, što mi je mnogo značilo. To mi je bilo vrlo važno i tijekom boravka u Zajednici. Sviest da niste sami, da vas neko voli i čeka...

Hosana: Ima onih roditelja čije je dijete ovisnik, a oni ne znaju kako ga oduševiti za ulazak u Zajednicu? Što bi im savjetovao?

Nenad: Oduševiti??? Ha, ha, ha...

Hosana: Vrijedi li uopće siliti ako neće?

Nenad: Roditelji moraju znati da je potrebno biti oštar i praktičan u tim slučajevima. Alternativa je još gora, zar ne? Oni moraju shvatiti da ovisnici nisu u stanju razmišljati i ponašati se racionalno u svakoj situaciji. Ako dijete treba izbaciti van, neka i to naprave jer je to za njegovo dobro. Možda izgleda grubo i nehumano, ali s ovisnikom se drukčije ne može. Zar je bolje da se dijete i dalje drogira, laže i krade? Nekom je roditelju i to prihvatljivije, nego pomoći svome djetetu, ma kako to teško bilo.

Hosana: Nije li to surovo? Mnogi će takve roditelje okarakterizirati kao loše jer tako postupaju sa svojim djetetom.

Nenad: Mislim da u tim situacijama, kada je u pitanju život ili smrt, grubost ne postoji! Koliko god grubo zvučalo, to je u stvari samo ljubav, makar bila i ostra/gruba, nazovite to kako hoćete.

Hosana: Sto ti je Zajednica pružila? Kako ti je bilo?

Nenad: Prvi je dojam bio ravan ulasku u zatvor ili ludnicu. Tako sam se i osjećao dugo vremena, iako je ondje sve drukčije; odnosi među momacima su bili odlični, bratski, za razliku od one "džungle" na koju sam navikao. Zajednica je bila moja zemlja čuda, u punom smislu te riječi. Dugo sam se borio protiv svega, osobito faktora molitve, to mi je bilo previše i zbog toga sam razmišljao napustiti je. Kad sam konačno stasao i razbistrio glavu uz pomoć braće i voditelja, Bog je polako, ali sigurno, sve vrijeme nalazio načine da me ozdravi. Sada to možda i najbolje vidim.

Hosana: U Zajednicu si ušao sa sviješću da ćeš prihvatići sve, osim molitve. Kakvog si danas mišljenja?

Nenad: Mislim da sam još uvijek svima čudan jer nisu me navikli vidjeti ovakvog. Vjerujem u Boga i u moć molitve.

Hosana: Kako si došao do tog stupnja?

Nenad: Ha, ha, ha, sad mi je sve to komično, ali bilo mi je jako teško. Postupno sam rastao u vjeri. Na početku me nisu mogli natjerati da uđem u kapelu. Kasnije sam to krišom činio kad sam osjetio potrebu, no nisam znao što u njoj raditi. Ostali momci iz Zajednice su, kao i uvijek, sve to vidjeli i u pravi trenutak me usmjerili.

Hosana: Glavni naglasak odvikavanja od ovisnosti u Zajednici jest – vjera. Jesi li pokušavao medicinskim putem riješiti svoj problem? Zašto ti medikamenti nisu pomogli?

Nenad: Zato što su mi oni zamijenili heroin drugom drogom. Tako se nije lječio onaj najbitniji problem, a to je ono što je unutra: moja duša, moj pogled na svijet, pa i na sebe i na sve druge.

Hosana: Psiholozi ti nisu u tome mogli pomoći?

Nenad: Ne, to je nešto što svatko sam mora učiniti u pravom okruženju punom ljubavi, gdje vjerujete tim ljudima koji vam istinski žele pomoći, koji nisu tu zato što primaju plaću, već im je stalo do vas i koji su prošli sve to što vi prolazite. Stoga, štićenici Zajednice najbolje znaju što vam se događa, a naravno, tu su i kao veliki primjer da je sve to moguće ostaviti iza sebe i nešto u životu postići.

Hosana: Ako se vi međusobno lječite/oporavljate, zašto to nije moglo biti i van Zajednice?

Nenad: Nije to tako jednostavno, potreban je jedan zdravi odmak od svega kako bi neometano mogli doći do pravih zaključaka. Moramo spoznati gdje se krije naš pravi problem i kako ga lječiti.

Hosana: Što će vam onda molitva i gdje je tu Bog?

Nenad: Bog je u svemu tome. Kada ispunjavamo svoje obaveze, On pazi na sve i osigurava put. Mi donosimo odluku hoćemo li Ga i koliko pustiti u naš život.

Hosana: Naš put do Boga je individualan, mnogi će reći da u Boga vjeruju, ali u crkvu ne idu. Je li takva vjera mladima danas dovoljna?

Nenad: Mislim da nije. Lako se odluta s tog puta, mi to najbolje znamo. Potrebno je ići u crkvu, moliti se radi nas samih, a ne nekog tamo drugog.

Hosana: Netko se osjeća bolje u molitvi kod kuće? Je li vjera osjećaj?

Nenad: U mom slučaju nije nešto opipljivo. Osjeti se, naravno, ali je najvažnije to da trebate svoju vjeru vidjeti kroz svoja djela jer vjera nije molitva.

Hosana: Sto je za tebe vjera?

Nenad: Vjeru doživljavam kroz djela u kojima ne stavljam sebe na prvo mjesto. Bitno mi je kako će moji postupci utjecati na druge; nije mi teško pomoći, reći neku dobru riječ, a kada vam se ukaže prilika da stavite u praksi sve ono dobro što ste vi dobili, ponosni ste na to što ste učinili i vaša vjera raste. Vjera u Boga jest činiti dobro u svakom pogledu i smislu.

Hosana: Već je prošlo više od godinu i pol kako si završio program Zajednice. Sto ti daje sigurnost da drogu nećeš više nikada uzeti?

Nenad: Znate ono kad ste mali i imate snove? E, ja svoj san upravo živim! Nema toga što bi me sad omelo na mome putu koji nije lagan, ali mi čini zadovoljstvo.

Hosana: Imaš li kušnji?

Nenad: Nemam, da vam budem iskren i ne mislim o tome. Ne pušim, vodim uredan, skroman život prožet prijateljima i smijehom, ponekad i glupostima, ali Bože moj, mlad sam.

Hosana: Kako reagiraš kada naideš na mladića kojega prepoznaš kao ovisnika?

Nenad: Žao mi ga je. Odmah se sjetim kako je meni bilo, ali vidim koliko sam daleko sada od toga.

Hosana: Rekao si da za tebe vjera znači činiti dobro. Zašto mu ne pomogneš?

Nenad: Da je meni netko prišao s tom pričom kada sam ja bio u takvom stanju, ne bi dobro završio. Uglavnom, dok se ja sam nisam obratio za pomoći, ništa od mene nije bilo.

Hosana: Dakle, roditelji koji imaju ovisnika moraju čekati da im se dijete obrati i zatraži pomoći?

Nenad: Ne, nisam mislio na roditelje. Kad to kažem, sebe doživljavam kao promatrača koji ne poznaje tu osobu. Roditelji su ti koji najviše trebaju vršiti pritisak i sve će onda doći na svoje.

Hosana: Kakvi su ti planovi za budućnost?

Nenad: VELIKI! Ha, ha, ha... Ciljam na mjesto predavača na fakultetu, doktorsku titulu i tako, a poslije ćemo vidjeti.

Hosana: Vjerujem da ćeš biti odličan pedagog budući da si iskusio život. Zahvaljujem na razgovoru i neka te prati Božji blagoslov.

Nenad: I Vas, također.

NISAM ZNAO OSMISLITI SVOJ PROVOD

Zovem se Nikola Miroslavljev. Imam 21 godinu. Iz Subotice sam. Nisam imao najsretnije djetinjstvo. Roditelji su mi se rastali kada sam imao svega 6 godina. Brigu o meni preuzeli su baka i sestre, koji su se jako trudili da mi uljepšaju djetinjstvo. Imao sam gotovo sve, osim ono najvažnije, roditeljsku ljubav. Bio sam odličan učenik i bavio sam se sportom. Mnogi su u meni gledali uzor. Ni po čemu nije se moglo pretpostaviti da bih ja jednoga dana mogao postati ovisnik o drogi. Prvi problemi su se počeli javljati u mome 6. razredu osnovne škole. Kod kuće sam lagao svojima i vješto prikrivao svoj problem. Počeo sam se zatvarati u sebe. Nisam se povjeravao nikome u obitelji. S prijateljima sam opažao i komentirao tešku financijsku situaciju. Da bih to stanje promjenio, zanosio sam se kriminalnim idolima. Tako su moji stavovi počeli bivati poremećeni. U takvom stanju su alkohol i marihuana vrlo brzo postali dio mene. Simptome konzumiranja istih, poput velikih podočnjaka i krvavih očiju, uspješno sam prikrivao kod svojih u kući. Oni su to razumijevali kao dio moga pubertetskog odrastanja. Nije prošlo puno vremena i heroin je postao dio mog

života. Nisam bio svjestan opasnosti koja mi prijeti, a sebe sam uvjeravao da nikada neću postati heroinski ovisnik. Vjerovao sam da će moći sve držati pod kontrolom. Međutim, to nije bilo tako. Vrlo brzo sam postao rob ovoj materiji. U početku je to bilo samo vikendom, a kasnije sve učestalije. Ukoliko bi se dogodilo da izidem u provod trijezan i bez droge, on bi mi se činio besmislen. Da bih se zabavio, koristio sam krive načine, alkohol i drogu. Heroin je tako postao moja svakodnevica. Sve ljudi koji su mi značili ili kojima sam ja značio, odguravao sam od sebe svojim lažima i prijevara. Oni mi nisu bili bitni. Jedino što mi je bilo važno, jest kako pronaći dozu heroina. Nije me bilo briga što su se problemi u kući i školi nagomilavali, pa čak nisam puno niti mario za probleme s policijom. Živio sam u zabludi. Nisam smatrao da je droga moj problem, pa nisam smatrao da je potrebno da o tome razgovaram sa nekim. Zbog toga i nisam tražio nikakvu pomoć. Više puta sam pokušavao ostaviti se droge. To mi je uspijevalo na kratko vrijeme, jer me je slab karakter i staro okruženje uvijek vraćalo na isto. Konačno sam, pritisnut problemima koji su nastali zbog konzumiranja droge,

priznao svojima u kući da imam problem. Bio sam tada već maturant. Mojim priznanjem počele su posjete neuropsihijatru. Ondje sam bio na detoksikaciji. Fizički sam se bolje osjećao, ali mentalni sklop je ostao isti. Pogrešni stav i način života mi se nije izmijenio, a oni su bili i glavni razlog moga ulaska u svijet droge. Sestre su mi pomogle da uđem u Zajednicu za pomoć ovisnicima. Bilo je to u jesen 2007. godine. Prihvatio sam uči u Zajednicu, ali sam sebi rekao da će kratko ostati, tek toliko da se oporavim. Bio sa siguran da znam što je za mene najbolje. I doista. Nakon nekog vremena provedena u Zajednici, osjećao sam se dobro. Smatrao sam da mi je to dovoljno, pa sam Zajednicu i napustio. No, moji kod kuće su se pridržavali pravila Zajednice, te me nisu primili u kuću, navodeći me tako da se u istu vratim. Shvatio sam da imam samo dva puta ispred sebe: vratiti se u Zajednicu i prihvati rad na spasenju ili ostati van nje i vratiti se vlastitoj propasti. Bogu hvala, izabrao sam povratak u Zajednicu. Time sam prihvatio i suočavanje sa vlastitim problemima, a ne bježanje od njih. Vremenom su mi se počele otvarati oči. Uz pomoć momaka iz Zajednice naučio sam se uhvatiti u koštac

sa samim sobom. Shvatio sam da se uz pomoć Božje Riječi, koju Zajednica ima u svom programu, izgrađuju moji životni stavovi, jača karakter i sama svijest. Primijetio sam na sebi ogromne promjere na bolje. Zahvalan sam Bogu što mi je dao mogućnost da se mogu mijenjati i snagu da u tome ustrajem. Kako mi vrijeme odmiče u Zajednici, uočavam da imam još dosta toga riješiti u sebi, kao i da rješavanje problema neće prestati mojim završetkom boravka u Hosani, nego da program Zajednice trebam preslikati u moju sva-kodnevnicu, dokle god živim.

Moja nesreća je ujedinila moju obitelj. Sada su mi oni velika potpora i ljubav. To mi govori da Bog ima svoju promisao i da sve može okrenuti na dobro. Koristim ovu priliku da svojima u obitelji javno poručim da ih jako, jako volim. Smatram da imam jako veliku milost što sam u Zajednici, jer samo tu mogu toliko vremena posvetiti radu na sebi i u tome uspjeti. Naučio sam puno o životu i o samom sebi. Svjestan sam da još puno toga moram učiti od života, a moj najbolji učitelj je Isus. S Njim želim graditi svoju budućnost, upisati fakultet, zasnovati obitelj i svoje iskustvo prenositi drugima.

Nikola Mirosavljev

Jolika i Stevan Farbaš

PRAVILA ZAJEDNICE SU I ZA NAS

Bili smo jako mladi kada smo se vjenčali. Nakon odsluženoga vojnog roka, doselio sam se iz Kule u Suboticu, jer sam tu našao zaposlenje. Moja je supruga, do našega vjenčanja, također živjela u Kuli. Nije nam bilo lako, ali smo se voljeli i planirali smo osnovati obitelj. Po vjenčanju, sedam smo godina bili podstanari. Za to vrijeme su nam se rodili dva sina. Podigli smo kredit i počeli graditi sebi kuću. Život nam je tekao brzo, u žurbi i u radu. Ipak, mogu kazati da smo bili sretni. Stariji sin je po naravi mirniji i povučen, dok je mlađi bio vrlo živahno dijete. On se puno za sve zanimalo, lako se upoznavao sa ljudima i imao je puno prijatelja. U osnovnoj školi je bio odličan đak. Uvijek se isticao u odjeljenju, išao na natjecanja, bavio se sportom i bio je omiljen u društvu. Po završetku osnovne

škole upisao je Srednju građevinsku školu, smjer visokogradnje. Tada je i počelo zlo, za koje mi još dugo nismo znali. Počeo je izostajati iz škole i sakupljati loše ocjene. Počeo je i da se ponaša drugačije. Da budem iskren, mi u to vrijeme nismo o drogi znali ništa. O njoj smo čuli samo u filmovima i nismo niti sanjali da nje ima i kod nas, te da se to događa i nama. Vrlo je vješto izmišljao uvjerljive izgovore, koje smo mi uzimali zdravo za gotovo. Njegovo čudno ponašanje smo pripisivali pubertetu, a time zavarivali sami sebe. Moram naglasiti da su to bile ratne godine, pune inflacije i besparice, pa smo radili po cijeli dan kako bismo savladali svoju neimaštinu. Trudeći se da pribavimo egzistenciju sebi i svojoj djeci, sve smo manje imali vremena za njih. Duhovni život naše obitelji prekinuo se nakon našega vjenčanja i krštenja naše

djece. Sa Crkvom i Bogom smo prekinuli svaku vezu. To sada smatram najvećom pogreškom.

Naš je mlađi sin, zahvaljujući svojim profesorima, ipak uspio maturirati. Nije želio nastaviti školovanje. Budući da nije našao posao, počeo se družiti sa vrlo čudnim društvom, spavati do dugo u jutro i poprimio vrlo čudno ponašanje. To nas je upozorilo da više pažnje posvetimo njemu, ali je on svoj problem uspješno prekrivao. Kada bismo i nešto otkrili, opravdavao se da je pretjerao u alkoholu. Mi smo tomu povjerivali. Danas to smatram našim naivnim ponašanjem. Zabudali smo glavu u pijesak, kako ne bismo vidjeli pravu istinu.

Tek nešto prije njegova odlaska u vojsku doznali smo da se naš sin drogira. Supruga je u njegovoj garderobi nalažila stvari koje su nam ukazivale da se on drogira. Usljedio je dugi razgovor, koji je ipak urođio priznanjem da se drogira. Koliko smo bili slabo upoznati sa problematikom droge, govori i podatak da smo vjerovali da će u vojski uspjeti prestati koristiti drogu. Prevarili smo se. Popovratku iz vojske, neko vrijeme se sve činilo dobrim, osim što još uvijek nije nalazio zaposlenje. Imao je djevojku koju je jako volio, htio ju je oženiti, ali je čekao zaposlenje. Posao nije nalazio. Sve što je našao, bilo je tek nekih par mjeseci rada što je urođilo otkazom. Nakon toga čina, doznali smo da se opet drogira. No, bilo je ovoga puta sve gore. Nastao je pakao u kući. U tri navrata je boravio na neuropsihijatriji, dobiva tzv. blokatore, liječnici daju sve od sebe, ali sve uzalud. Bili smo nemoćni. U očaju smo zavapili Bogu za pomoć. Nismo imali izbora, jer je on sve dublje padao u ovisnost, kraz, bježao iz kuće. Kada bi se i vratio kući, mi bismo ga izbacili iz kuće, jer je bio nadrogiran. U dva navrata nam je i gotovo umro. Užas. Strahovali smo kada će osvanuti mrtav. Naše su molitva Bogu bile učestalije i vrlo iskrene. »Bože, spasi nam sina! Pomozi nam.« Bog nam se smilovao tako što smo upoznali roditelje koji su imali

isti problem. Oni su nam pomogli da svoga sina smjestio u Zajednicu za pomoć ovisnicima. Sin nam je ušao u Zajednicu početkom sedmoga mjeseca 2007. godine. Bio sam s njim na radnim danima, koje Zajednica propisuje. Tu sam se upoznao sa programom Zajednice i složio s njenim pravilima da kroz molitvu, rad i razgovor naš sin riješi svoj problem. Nakon što smo ga ostavili u Zajednici, mi smo također željeli ta pravila živjeti kod kuće.

Vrijeme je odmicalo. Susretali smo se sa sinom u vrijeme kada je Uprava Zajednice organizirala susrete. Bio je već dva puta kod kuće na tzv. provjeri. Sretni smo što vidimo na njemu ogromne promjene i sve ono što je on uz Božju pomoć izgradio na sebi. Priznao nam je sve što je radio dok se drogirao. Posebno nas je dojmilo kako je on to govorio: mirno, iskreno, ali sa žaljenjem što je sebi to dopustio. Nismo ga prisiljavali da nam ispovjedi svoju prošlost. Sam je započeo razgovor. Suze su pratile njegove riječi. Sada nam je sin pri kraju svog boravka u Zajednici. Čvrsto vjerujemo da je pametno iskoristio svoj boravak u njoj i da je dovoljno očvrsnuo da se bori sa ovim surovim i nemilosrdnim svijetom u kojem živimo. Mi smo također izmijenili svoj život. Bog je dobio mjesto u našem životu. To obraćanje smatramo važnom karikom, jer nas On čini sigurnima, hrabrima i mirnima unatoč životnim poteškoćama. Na kraju želim zahvaliti svima koji podržavaju rad Zajednice. Smatram da je potreba za ovakvom institucijom jako velika, jer prema mojim saznanjima, samo u Subotici ima oko 5000 ovisnika, a imamo samo jednu Zajednicu koja prima svega petnaestak štićenika. Vjerujem da ima dobroih ljudi koji će pomoći širenju kapaciteta ove Zajednice. Potreba je velika.

Kako trenutno vidiš svoje roditelje?

Moje trenutno viđenje roditelja može se opisati u dvije riječi: ponosni i sretni. Možda se čini čudnim da netko može biti ponosan i sretan na nekoga tko je bio dugogodišnji ovisnik o narkoticima. No, evo zašto ja svoje roditelje vidim ponosne i sretne: Vidim ih kao ponosne na svoga sina jedinca, a time i sretne zbog moje odluke i želje za promjenom načina života. Mogu slobodno reći da na njima vidim ogromne promjene, jer sve veće promjene na meni, očituju se i na njima. I obratno je tako. Također, u njima vidim veliki oslonac, jer oni isto tako rade na svojoj duhovnoj izgradnji, što smatram da je i nedostajalo u mome, a i njihovom životu. Mislim da čak i oni u ovom periodu života uz pomoć Boga, spoznaju neke vrijednosti kao i put spasenja Gospodnjeg.

Predrag Vidakov

Razmišljate li o suživotu sa svojim sinom nakon Zajednice? Kako bi to izgledalo? Što bi se promijenilo u odnosu na život prije Zajednice?

Da se nisam donedavno pobliže upoznala sa sadržajem vjere, vjerojatno bi moj odgovor bio drugačiji od ovoga. U ovom trenutku ne razmišljam puno o suživotu sa sinom, jer me vjera uči da smo svi dio Božjega plana. Sada još ne mogu reći kakve On ima planove sa nama, osim što čvrsto vjerujem da Bog želi da mi budemo sretni i slobodni.

Ovisnost je ropstvo. Kada je naš sin Predrag prije godinu dana ušao u Zajednicu, osjetila sam veliko oslobođenje od toga ropstva. Osjećala sam se kao na putu ka onome najljepšem, ka Obećanoj zemlji. Sada osjećam da se još uvijek nalazim kao usred pustinje gdje Bog i dalje čini čuda za nas.

Kada je Predrag jednom prigodom napustio Zajednicu, shvatila sam to kao ispit i opomenu da se ne smijem opustiti. Ropstvo se može brzo vratiti ako ne budemo živjeli istinu. Tako npr. često sam za našu problematiku krivila sebe ili ljude oko nas. No, sada uočavam da je problem zapravo u nama samima. Bijeg od istine doveo nas je do ropstva droge. Nismo mi toliko bježali od istine jer smo to htjeli, nego zato što nismo znali uočiti pravu istinu. Približavanjem Bogu, dobivam odgovor što je moja istina. Prvo i osnovno: istina je da smo mi ljudi slabi i grešni. Ne možemo ustrajati dugo u dobru. No, na iskušenja trebamo povući pravi potez. Kako? Bog nam

daje savjet. Zajednica nas tomu uči. Trebamo naučiti osluškivati Boga. Do sada to nisam spoznavala. Smatram da se naš sin, a i mi, moramo približiti Bogu da bismo gradili bolju budućnost. Zajednica treba biti mjesto susreta s Bogom, kako za Predraga, tako i za nas roditelje, Petra i mene. Stoga smatram da bi život nakon Zajednice za nas troje trebao izgledati tako da osluškujemo od Boga što je naša istina. Ona će nas osloboditi ropstva. To bi bila najveća promjena u odnosu na život prije Zajednice. No, istina je da to nije lagan put. Nije niti neostvariv. Traži se za to puno strpljivosti i povjerenja. Radujem se kada spoznam neke istine u vezi sebe. Trenutno uviđam svoja dva velika nutarnja neprijatelja. To su strah i lijenoš. Nakon toga spoznanja Bog mi nudi i rješenje: pouzdanjem u Njega savladat ću strah, a krepošću i njegovim darom marljivosti, savladat ću lijenoš. Sretna sam što mi neizmjerni Bog pomaže savladati svoje slabosti. Vremenom ću spoznati i ostale i opet ih sa Božjom pomoću savladati. Ako svi budemo tako živjeli, ne moramo se bojati budućnosti.

Snežana Vidakov

USKRSNUĆE NIJE SAMO OŽIVLJAVANJE

»...Ustade Petar, podiže glas i prozbori: Židovi i svi što boravite u Jeruzalemu, ovo znajte i riječi mi poslušajte: Isusa Nazarećanina, ... Bog uskrisi, oslobođivši ga grozote smrti, jer ne bijaše moguće da ona ovlada njime!« (Dj 2,14.24)

Nakon što je, konačno, Židovima pošlo za rukom Isusa iz Nazareta podići na križ i smjestiti ga u grob, javlja se jedan čovjek koji govori da Židovi nisu uspjeli, jer je Bog uskrisio toga Isusa.

Danas, kada uzimam u ruke Evanđelje i čitam što je sve Isus učinio i što je na kraju njegov Otac učinio s njime, što mi preostaje nego sklopiti ruke, otvoriti dušu i slušati. Osluškivati. Isus je prošao svijetom čineći dobro. Zapovijedao je prirodnim silama; ozdravlja bolesnike i oživljava mrtve. Tako je u život vratio Jairovu kćerkicu (usp. Mt 9,18-26), jedinca sina udovice iz Naina (usp. Lk 7,11-17) i prijatelja Lazara u Betaniji (usp. Iv 11,38-44). Nije mogao suzdržati svoju božansku moć pred bijedom koja je satirala ljudе. On, koji je sebe nazvao Životom (usp. Iv 14,6), oživljavao je mrtve.

Ukoliko pomno čitamo Evanđelje uočavamo da se Isus susretao i suočavao sa svim stanjima čovjekova života. Svakako je najizazovniji susret sa smrću. Da bismo bolje razumjeli događaj uskrsnuća, treba osvijetliti nekoliko pojmove. Ti pojmovi su: mrtav, oživljen, uskrišen. Tko je mrtav? Za nas je mrtav onaj koji je prestao živjeti biološki. No, biblijski gledajući, nije baš tako. Prvo jest biološka smrt. Čovjek prestaje biološki djelovati. To se dogodilo Jairovoj kćerki, sinu jedincu, majke udovice iz Naina, te Lazaru, Isusovu prijatelju.

Na molbu njihovih najbližih, Isus ih je oživio. Jair, predstojnik sinagoge, bacio mu se pred nove. U Nainu se sažalio nad majkom udovicom. U Betaniji je zaplakao nad grobom prijatelja. Jairovu kćer uzeo je za ruku i rekao joj da ustane. U Nainu se obratio pokojniku riječima: »Mladiću, kažem ti, ustani!« (Lk 7,14). U Betaniji je povikao iza glasa: »Lazare, izadi!« (Iv 11,43). Svi su ovi vraćeni u život. Oživio ih je. Mnoštvo se divilo onomu što je Isus učinio, ali Isusa nisu prihvatili. Svi oživljeni

o. Vjenceslav Mihetec, karmeličanin

ponovno su umrli i čekaju dan uskrsnuća. Život im je bio prožet još za neko vrijeme, a onda se opet suočili sa smrću.

Na Isusovu riječ oni su oživjeli. Vratio im je život onaj koji je sam Život. Onaj koji njemu vjeruje ima Život vječni. On je kruh koji s Neba silazi, da svaki koji njega jede, ne umre, već da živi uvijek. Onaj koji blaguje Tijelo njegovo i piye njegovu Krv, ima život vječni. Tome Isus obećava: »Ja ću ga uskrisiti u posljednji dan!« (Iv 6,40).

Prema ovome, svi ćemo preminuti, ali svi nećemo umrijeti. Umrijet će onaj u kome nema Isusova života, koji ne jede njegovo Tijelo i ne poji se njegovom Krvlju. Toga neće moći uskrisiti u posljednji dan. To je druga, konačna smrt. Onaj koji odbija njegov život, njegovu zapovijed ljubavi, koji umire ljubavi a živi mržnju, koji ne prihvata njegovo milosrđe, već ustraje u svom zlu. Takav je već i za ovoga života mrtav i neće moći biti uskrišen.

I susu je ubijeno tijelo, ali ne ljubav. U svakoj živoj i neumrloj ljubavi, on umirući moli Oca da ubojicama oprosti. Oni su ga toliko mrzili da nisu u svojim dušama imali mjesta za njegovo oproštenje. Isus i mrtav živi. Ljubav je vječna. Isus nije oživljen, nego uskrišen. On više ne umire.

U Jeruzalemu Petar ukazuje na Isusa koga su Židovi ubili, kojega je Bog uskrisio. Smrt nije mogla ovladati njime, jer on je bio ljubav. Stoga je živ za svu vječnost. Smrt može ovladati onim koji u sebi nema ljubavi, a mržnja je vječna smrt.

Neka svakome i ovaj Uskrs bude provjera života i smrti, ljubavi i mržnje. Ako s Isusom ljubimo čovjeka i prolazimo zemljom čineći dobro, živi smo i nosimo u sebi zalog budućega života. Onaj s kojim danas živimo ljubav u miru i dobroti, čini nas živim danas i uskrisit će nas na Sudnji, posljednji dan.

Uskrsnuli i proslavljeni Isus ostavio nam je kruh i vino, u Tijelu i Krvi, u znak ljubavi. Jedemo i pijemo, kako bi našem tijelu već danas i napose na Sudnji dan u nama prepoznao sebe i uskrisio nas u život vječni.

Svima neka nam bude sretan i blagoslovjen put u vječnom Usksru!

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrotvorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj:
310-174239-35 (dinarski tekući račun)
00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)
IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti)
usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"

Account with instruction:

NLB BANKA A.D. BEOGRAD; Bulaver Mihajla Pupina 165v; 11070 Novi Beograd, SERBIA;

Swift Code: CONARS22

Adresa:

Zajednica "Hosana"
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik
Vojvodina-Srbija
www.hosana.rs
zhosana@yahoo.com

Beneficiary customer: IBAN International bank account number/

RS35310007080200340264/

kontakti:

PIB: 105153452

matični broj: 08870358

- voditelj: +381/64-9841-678
- svećenik: +381/64-4616-394
- suradnik: +381/64-2862-401
- roditelj: +381/64-6550-015

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU?

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednicu ne može uči dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobna iskaznica;
- zdravstvena iskaznica;
- jedna fotografija osobe koja ulazi u Zajednicu (formata 3x4 cm);

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletna analiza krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju.

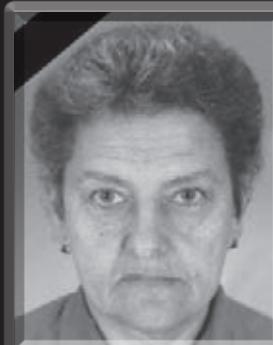
In Memoriam

U utorak, 26.01.2010. blago je u Gospodinu preminula,

Jozefina Stantić

rođ. Ištvanić
(1947-2010)

majka vlč. Marinka Stantića, upravitelja Zajednice »Hosana«. Pokojnica je sahranjena 28.01. u Subotici, na Bajskom groblju, uz nazočnost mnogobrojne rodbine, prijatelja, kao i štićenika Zajednice i njihovih roditelja. Sprovodni obred, uz brojne svećenike, predvodio je mons. dr. Ivan Penzeš, subotički biskup. Hvala svima koji su je preporučili u svojim molitvama i izrazili sućut obitelji.

*Mnoge stvari ne razumijemo,
ne zato što su teške,
već zato što ih ne razumijemo,
one su nam teške!*

latinska mudrost

